

FLYGTNING 2020

Af Asger Aamund, 7. november 2014

Klimaet er politisk haute couture i den vestlige verden. Vi har købt Al Gore-versionen af klodens rette tilstand. Vi forventer at stå i vand til armhulerne om føje år, og at de hvide pletter, der driver rundt i Nordhavet ikke mere er isbjerger, men ligene af druknede isbjørne. Vi lader det ikke blive ved skåltalerne, men er i fuld gang med konkrete planer, der skal afskaffe brugen af fossile brændstoffer senest år 2050, om der så skal stå en gigantvindmølle i hver eneste dansk parcelhushave. På tv myldrer det med indslag fra kommunale myndigheder, der beretter om ny kyst- og havnesikring i Esbjerg, Frederikshavn og andre udsatte områder i Danmark.

Den accelererende flygtningelavine inspirerer imidlertid hverken politikere eller offentlige myndigheder til konkret langtidspanlægning, der både hjælper flygtningemasserne og også gør det muligt for det internationale samfund at administrere den voksende menneskebylge, der skyller ind over Europa. I stedet skændes vi højlydt om menneskesyn, solidaritet og ansvarlighed som surrogat for de løsningsmuligheder, som vi ikke har mod, kompetencer og vilje til at drøfte og gennemføre. Vi kan imidlertid ikke udarbejde en løsning, før vi har defineret og afgrænset opgaven. For det første må vi gøre os det klart, at fremtidens flygtning ser meget anderledes ud end fortidens. FN's flygtningekonvention fra 1951 definerer en flygtning som 'en person der som følge af VELBEGRUNDET frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af VELBEGRUNDET frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse' (mine fremhævelser). Konventionen lægger således bevisbyrden på flygtningen, der skal kunne dokumentere eller sandsynliggøre, at han lever op til konventionens krav. De gammeldags flygtninge fra trediverne og fyrrerne kunne ikke drømme om at destruere deres pas og identifikation inden ankomsten til Danmark og derefter at skrive 'asyl' til den første betjent, de møder. De var blevet sendt direkte ud af landet igen, som vi desværre gjorde med jødiske flygtninge fra Hitlers Tyskland. De danske myndigheder anerkendte, at jøderne blev forfulgt, men næppe så forfulgt, at det gjorde noget. For den klassiske flygtning var det altafgørende for accepten af hans asylansøgning, at han kunne dokumentere ikke bare sin identitet, men helst også sin lidelseshistorie i form af retsdokumenter, løsladelseskvitteringer og lignende. Siden da er flygtningebegrebet blevet voldsomt udvidet, således at alle mennesker, der af den ene eller anden grund er i vanskeligheder, anerkendes som flygtninge. Kravet om 'velbegrundet frygt' er reelt frafaldet. I dag er det således værtslandet der nærmest skal bevise, at asylansøgeren ikke er flygtning, hvad der kræver en omfattende og international indsats for hver enkelt ansøger, der administrativt gør det nemmere at acceptere en asylansøgning end at afvise den. Denne dramatiske udvidelse af flygtningedefinitionen er kommet for at blive, og vi må indstille os på at skulle hjælpe millioner og atter millioner af mennesker der søger væk fra klimakatastrofer, sult, fattigdom, epidemier og kriminalitet. Det almene flygtningebillede for de kommende år tegner sig temmelig dystert. Krigstilstanden i Mellemøsten bliver en blodig og langvarig affære. Det er som altid på de kanter en magtkamp mellem arabiske stammer og klaner pakket ind i islamiske gevandter af forskellig farve og design, men fuldt tilstrækkeligt til et flammende og hadsk opgør der kan vare årtier. Lige bagved lurer et ventende opgør mellem den iranske ungdom på den ene side og ayahtollaernes og revolutionsgardens jerngreb om samfundet på den anden side. Det er en krudttønde, der snart eksploderer. Vi kan forvente fortsat voldsom uro og borgerkrigs-lignende tilstande i store dele af Nordafrika; der er reel borgerkrig i Den Centralafrikanske Republik og væbnede opgør på stribe i Eritrea, Somalia, Sudan og Sydsudan. Der er erklæret hungersnød på Afrikas Horn der, som resten af Afrika plages af en stigende overbefolkning. Ifølge den seneste prognose fra FN, der er offentliggjort i tidsskriftet 'Science', får kvinder i Niger, Somalia, Tscad og Mali i gennemsnit 7 børn. Om få årtier vil Nigeria have en

større befolkning end USA, Mali have flere indbyggere end Japan og Tyskland færre indbyggere end Ghana. FN's rapport påpeger, at denne udvikling producerer forurening, fattigdom, og social uro. Vi kommer derfor til at se flåder af nødstedte mennesker, der kæmper sig vej over Middelhavet til det europæiske paradys, der ifølge menneskesmuglerne har mad, penge og boliger nok til alle. Ingen ønsker at diskutere overbefolkning. Det er politisk sprængstof på linje med Pippi Langstrømpe og negerboller, hvis hvide mennesker kritiserer sorte kvinder for at få for mange børn. For det ikke skal være løgn anslår FN's Flygtningekommission (UNHCR), at der vil være 250 millioner klimaflygtninge i 2050 på grund af erosion i kystområder og stigende vandstand.

På den baggrund er det komisk, at vi i Danmark bruger tid på at diskutere, hvor mange business class flygtninge, vi bør modtage og integrere. Men når man ikke vil se kendsgerningerne i øjnene, er alle forudsætninger lige gode. Og så ender det hele i en evindelig dæmoniseringsfejde mellem de fascistoide, klamme kældermennesker på den ene side og de samfundskriminelle landsforrædere på den anden.

Vi løser ikke bølgen af folkevandringer og flygtningestrømme ved at flytte millioner af mennesker tusindvis af kilometer fra deres naturlige domiciler. Løsningen er heller ikke stramninger i asylpolitikken, der efterlader lidende mennesker på møddingen. Der er derimod behov for en omfattende og stramt koordineret indsats af FN, EU og USA, som koncentrerer sig om en hurtig og effektiv beskyttelsesaktion så tæt på flygtninge-brændpunkterne som muligt. Vi kan glemme alt om, at integrere enorme menneskemasser fra fjerne og primitive kulturer i Europa uden fare for vor civilisations undergang. Fremtidens flygtningestrategi skal yde flygtningene beskyttelse, tryghed og sikkerhed, indtil de kan vende hjem eller repatrieres. Kan vi klare det, har vi i fællesskab gjort et anstændigt og godt stykke arbejde.